

פינה ויתד ישראל אלדד

אני נכנע לפרסומאים!

כזקן ומפגר אחר חידושי תקשורת ופרסומת, אני נצטרם לעיתים קרובות מהצעקנות הפרסומאית וממש נגעל לפעמים מחוסר הטעם, בייחוד בפרסומת המוסווית או בתשדירי השירות בטלוויזיה, כשה"פרינציפ" הוא להפתיע, להדהים דווקא בחוסר הטעם, בהעדר ההקשר.

אך מסתבר שאני באמת מפגר, כי הנה מעולם לא הייתי מטריח את עצמי ואת זמני לקרוא בעיון ובמפורט מודעה על עמוד שלם אודות חדרי שנה... לא הולם את כיסי ולא את גילי. איך בכל זאת הביאוני הפרסומאים לקרוא עמוד שלם כזה (במקרה במוסף השבועי של "מעריב", אך זה ודאי בכל מקום)?

"הם כותבים את התנ"ך", זועקת כותרת... ואם אכן זקנתי לחדרי מיטות, לעולם לא אזדקן לכתיבת התנ"ך. ואני ממשיך לקרוא: "הם כותבים את התנ"ך של חדרי המיטות בעולם". אין ברירה, אני ממשיך ומחפש: "הייצור הוא איטלקי גירולטי", אבל אין מייצרים את המיטות מבלי לפנות לכל מרכזי העולם, גם הם, אלה שאוכלים ונושמים 365 יום בשנה חדרי מיטות", מתייעצים בגרמניה, בצרפת, בבלגיה, בספרד — וכמו להכעיס! — אינני מוצא את ארץ התנ"ך... מילא, אך בשום פנים ואופן אינני תופש, מה הקשר בין ייצור המיטות באיטליה ועצותיהן של כל הארצות האלה... לתנ"ך? במה זה זוכה בכינוי, הם כותבים את התנ"ך של חדרי המיטות? איזה טעם או חוסר טעם בצירוף הזה?

ופתאום אני תופס: הנה אני נתפשתי ורק הודות לכותרת ברברית זאת באתי לכדי קריאת המודעה... משמע, זה פועל.

ואני אף רק כמובן לחברת "מרס" סוכנת הפירמה לרכוש חדר מיטות של התנ"ך הזה...

ואולי אף אזכה בהנחה מידי "מרס" תמורת תוספת פרסומת זו שאני עושה ל...תנ"ך שלהם, בל אחטא בעטי.

הישגי בוררות

אף על פי שפרס הקפיד כל הזמן שלא להראות את הנוסח המדוייק של ההסכם עם מצרים לגבי הליכי הבוררות ושאר העניינים ביחסי שתי המדינות, הוא נאלץ בלחץ השותף הממשלתי התקיף בתביעתו, לגלות טפח מהוויתורים שעשה נשיא מצרים ואשר מאפשרים, או אף כבר מחייבים אותנו ללכת לבוררות: מצרים הסכימה — וכך אמר במפורש מר פרס עצמו וכך חזר ופרש והדגיש הפרשן הראשי של רשות השידור שמעון שיפר: "תמורת הסכמתנו לבוררות ("עם אלמנטים של פשור!") — איזה ניסוח אלמנטרי מקסים!), מצרים הסכימה שהבוררות תהיה רחבה ביותר וישראל תוכל להביא גם את נקודת ראותה..."

כך במפורש שמעון שיפר. הפלא ופלא, הישג דמיוני ממש: לישראל יותר להציג בבוררות (ממש יפה, בבוררות, לא בבית דין שדה!) את עמדתה ותביעותיה. כל הכבוד לרוחב לבו של הצד היריב. ולשושבין הראשי (כנראה) אברשה טמיר, פרס נובל!

למען איחוד משפחות

ערביות

"המתקדם ח"כ מתי פלד הגיש שאילתה לשר הבטחון בנושא איחוד משפחות ערביות והתאונן נגד דחיית בקשות לאיחוד כזה, שהוגשו על ידי ערבים רבים היושבים בארצות ערב שונות. שר הבטחון, מר י' רבין, השיב מעל במת הכנסת שאחרי מלחמת ששת הימים הורשו רבבות ערבים לשוב ולהתאחד עם משפחותיהם ו"העניין מוצה" כלשונו של השר. עכשו — כך הוסיף — רבים מנצלים את הגבול הפתוח, באים כתיירים ונשארים ואחר כך מבקשים היתר להישאר על בסיס אותו "איחוד משפחות" הומניטרי. אין צורך לאמר מה אווילית היתה ההחזרה מלכתחילה, וידוע מי היה אחראי לרוחב לב זה; אותו האיש שציווה להוריד את דגל ישראל מהר הבית ואמר שלא איכפת לו אם יתנוסס שם דגל סעודיה או ירדן ומסר את ההר לידי הוואקף, הוא שפתח את הארץ לרבבות ערבים ל"איחוד משפחות" (ואולי מתוך רגישות אישית לנושא זה של איחוד משפחות...).

שנית, יש להתפלא על כך שערבים רבים כל כך משתוקקים לבוא, לחיות בארץ הדיכוי, שאפילו חוסיין אמר ששלטון ישראל הוא המדכא ביותר מכל שלטונות כיבוש בעולם. מה התשוקה הזאת לחיות תחת שלטון איום כל כך?

שלישית, וזה העיקר, וזה מופנה דווקא נגד מר רבין, שר הבטחון: בכל זאת, יש להתחשב ברגשות משפחתיים, ברצונן להתאחד. אך מי אמר שזה חייב להיות הנה? אדרבא. יתאחדו לשם...